Prijs 10 Cts.

Zaterdag 26 October 1940
3e Jaargang; Nr. 64

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en A. v. d. OORD
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85;
AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar. Buitenland: *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 10 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

NEDERLANDSCH HELDENDOM

Ruim een eeuw geleden schreef de bekende Engelsche schrijver en filosoof Thomas Carlyle zijn werk „Over helden en heldenvereering" en het behoort eigenlijk tot de tragiek van de geschiedenis, dat juist sedertdien vrijwel overal ter wereld het heldendom had afgedaan en de macht in handen kwam van het zatte burgerdom. Het tijdperk van het individualisme deed zijn intrede.

Intusschen heeft de ketting der historie er met ons geslacht een nieuwen schakel bijgekregen en leeren we weer de onmisbaarheid beseffen van verschillende voorwaarden, waaraan een volksgemeenschap moet voldoen, wil zij zich het praedicaat „gezond" kunnen veroorloven. Tot deze voorwaarden behoort de vereering van de helden, die de volksgemeenschap voortbrengt, wat in geen geval vereenzelvigd mag worden met „persoonsverafgoding". Vereering is een normaal en natuurlijk verschijnsel en is gebaseerd op de feiten, op de daden; verafgoding is een uitwas, die slechts kan voortspruiten uit een ziekelijke fantasie. Waar het laatste hier en daar naar voren komt, behoeft men het eerste niet te veroordeelen. Dit zou immers een even groote dwaasheid zijn als dat men ter wille van enkele drankzuchtigen den wijn zou afschaffen. De gemeenschap wordt nu eenmaal opgebouwd op de gezonde individuen en niet op de afwijkingen.

Meegesleurd als het wordt door de krachten van den nieuwen tijd, telt ook ons volk velen onder zich, die zich geroepen voelen om het den weg naar de nieuwe toekomst te wijzen, doch de meesten hunner zijn — bewust of onbewust — met hun geest nog zoozeer aan het oude vastgekoppeld, dat zij er ongetwijfeld beter het zwijgen toe konden doen. Zoo b.v. een Jonkheer Groeninx van Zoelen, die het durfde bestaan op een vergadering van „De Vuurslag" in Amsterdam de volgende wijsheid te verkondigen:

> **„Het Nederlandsche volk is niet heroïsch van aanleg en is zulks nimmer geweest."**

Voor iemand, die in de gemeenschap een leidende functie wil vervullen en zich derhalve een zekere verantwoordelijkheid wil aanmeten, is een dergelijke uitspraak, die op een volkomen onwaarheid berust, zonder meer vernietigend te noemen. Het „noblesse oblige" heeft hier gelding in dubbelen zin; een leider, die op zoo ondubbelzinnige wijze blijk geeft het volk te verachten, dat hem straks zou moeten bewierooken, reikt niet alleen zichzelf een certificaat van ondeugdelijkheid uit, maar besmeurt tevens den stam, waaruit hij voortsproot. Want niets kwam ooit zoo duidelijk tot uiting als juist de heroïsche aanleg van ons volk!

Om deze bewering waar te maken, behoeven wij ons immers niet te bepalen tot de grootsche daden, waartoe ons volk in vroegeren tijd in staat is gebleken. Moeten wij nog wijzen op het feit, dat dit landje in den meest letterlijken zin van het woord ontworsteld is aan de zee? Moeten wij nog de groote figuren uit vroeger dagen in herinnering brengen? De stichters van ons imperium, de helden ter zee, een Tasman, van Riebeek, Coen, de Ruyter, Tromp — om er maar enkelen te noemen, de mannen van de wetenschap, de scheppers van onze cultuur, zij allen zijn helden op hun eigen gebied. Maar zij allen konden ook slechts helden zijn, omdat het volk, dat hen voortbracht, een heldenvolk was. Men mag hen niet zien als alleenstaande figuren, doch als

De Unie opent „vliegende winkels".

representanten van den Nederduitschen stam. Een volk, dat zelf niet heroïsch van aanleg is, kan ook geen heldenfiguren voortbrengen. Geen appel zonder boom.

Wanneer jonkheer Groeninx dus beweert, dat het Nederlandsche volk nimmer heroïsch van aanleg is geweest, dan geeft hij hiermede te kennen, dat zijn geest zoodanig in vreemde invloeden verstrikt is geraakt, dat het wezen van de meest eenvoudige feiten uit onze vaderlandsche geschiedenis hem ten eenenmale is ontgaan.

Het Nederland van heden is uitermate arm aan groote figuren. Wil dat dan zeggen, dat de heroïsche aanleg van ons volk thans niet meer aanwezig is? Zeker niet. Want aanleg is erfelijk en verdwijnt niet. Men wordt er mee geboren en sterft er mee; zooals de volksmond zegt: je staat er mee op en gaat er mee naar bed. Wat voor het individu geldt, geldt ook voor de volksgemeenschap. Wanneer in vroeger tijd ons volk een heldenvolk was, dan is het dit nu nog, d.w.z. in zijn aard, in zijn aanleg. Dat dit niet tot uitdrukking komt, althans niet voldoende, kan men dan ook alleen maar toeschrijven aan de omstandigheid, dat invloeden van buitenaf zoodanig op dit volk hebben ingewerkt, dat de eigen aard naar den achtergrond werd gedrongen.

Het groote inpolderings- en drooglegingswerk, dat wij ter hand hebben genomen, is ook een daad van een heldenvolk, evenals de pioniersarbeid van onze K.L.M. Maar terwijl het eerste werk slachtoffer werd van den bekrompen geest van een ongezond parlementarisme en „dood" werd gedebatteerd, werd de impuls van onze luchthelden geremd door de liberale politiek van winstbejag en procenten.

Dit zijn geen uitzonderlijke gevallen, doch typeerende voorbeelden van de wet van oorzaak en gevolg. Zoo in het groote, zoo in het kleine. Het wezensvreemde liberalisme bracht ons de onbeperkte vrijheid van den enkeling en stelde de belangen van het individu boven die van de volksgemeenschap. Het daarop gevolgde marxisme was op de internationale leest geschoeid en verloochende eveneens de beteekenis van de volksgemeenschap als zoodanig. Daardoor ging het besef van oude en eigen waarden vrijwel geheel verloren; de heldennatuur was aan banden gelegd; het volk regeerde niet meer zichzelf, maar werd geregeerd door een geest, die niet de zijne was.

Dezen geest te dooden, oude waarden weer te doen herleven, den boer, den arbeider, den intellectueel de vrijheid te geven, welke hen in staat stelt zich naar hun eigen aard en in dienst van hun volk uit te leven, kortom: den heldengeest wakker te roepen, op elk gebied waarop een volk groot kan zijn — DAT IS NU NATIONAAL-SOCIALISME.

N.

DE GRONDSLAGEN DER RASSENLEER

door Ds. G. VAN DUYL.

De wetenschap over het ras is van zeer jongen datum. Een gedachte, welke zoozeer in botsing kwam met geliefkoosde vooroordeelen en zelfs een revolutie aankondigde op het gebied der wereldbeschouwing, had vanzelfsprekend op taaien tegenstand te rekenen. Dat het onderzoek nochtans onverschrokken voorwaarts schreed, danken wij aan vorschers van verschillende nationaliteit, waaronder in den tegenwoordigen tijd de namen der Duitsche geleerden Hans Günther en Ludwig F. Clausz schitteren als sterren der eerste grootte. De verdenking, als zou de rassenleer zijn uitgezocht ten gerieve van de politieke situatie in het Derde Rijk, is daarom zoo dwaas en infaam, omdat haar eerste overtuigde verkondiger, de romantische Gobineau, een Franschman was, terwijl wij verderop in dit artikel gelegenheid zullen hebben, te wijzen op den Amerikaan Huntington, wiens studie over „het karakter der rassen" (van 1925) in wezen overeenstemt met de resultaten der Duitsche vakmannen. Hoeveel Nederlanders zouden zich werkelijk de moeite getroost hebben nauwgezet kennis te nemen van de omvangrijke en hoogst belangrijke literatuur, in den loop der laatste 40 jaar over dit onderwerp verschenen? Men schrijft — en scheldt! — er dikwijls maar op los, zonder van het ABC der zaak iets af te weten.

Wanneer men nu tracht het uiterlijke, d.w.z. lichamelijke onderscheid der rassen te kenschetsen, ontdekt men, dat de menschheid bepaalde typen vertoont, welke door lichaamsbouw en -vorm zich scherp tegen elkander afgrenzen. Merkwaardig is daarbij, hoe deze typen oorspronkelijk gebonden waren aan groote levensruimten, die door barrières als hooge gebergten of ijsformaties, met elkaar geen aanraking konden krijgen. In het Europeesch-Aziatisch gebied moeten drie van zulke wooncomplexen voorhanden geweest zijn, in elk waarvan wij de aanwezigheid kunnen vaststellen van menschengroepen, door overeenkomstigheid van lichaamsbouw, huidkleur enz., behoorende tot één vastomlijnd type, één ras, respectievelijk aangeduid als **het europide, het mongolide** en **het negride ras.** Deze oer-rassen waren echter geen starre, onbeweeglijke dingen, want zij droegen, gelijk alle leven, den drang in zich tot ontplooiïng in onderling afwijkende gestalten. Wie het sprookje verwerpt, dat het leven op een goeden dag in een retort gefabriceerd zal kunnen worden, wie m.a.w. begrip heeft van het onberekenbaar scheppend karakter ervan, zal deze nuanceeringen niet eenzijdig terugvoeren op den invloed van klimaat of bodemgesteldheid; ongetwijfeld lagen er in de drie oerrassen — bij het eene meer, bij het andere minder — sluimerende mogelijkheden voor ontwikkeling op verschillende wijze.

Toen door het wegsmelten der afsluitende ijsmassa's nieuwe levensruimten geopend werden, ontstond er in de raskringen een proces van ver[illegible] in het heden nog niet geheel tot stilstand gekomen is. Bij dit uitzwermen naar verre streken, dit opdringen en opgestuwd worden, splitsten de reeds gevarieerde onderafdeelingen zich geleidelijk van elkander af en ontvingen in de aldus verkregen zelfstandigheid een duidelijk sprekend eigen raskarakter.

Zoo werd Europa — om ons daartoe te beperken — door drie rasgordels doorsneden, welke van Noord naar Zuid, trots individueele vermengingen, in grondtrekken zich ongestoord hebben gehandhaafd tot op den dag van vandaag. Wanneer men b.v. vertegenwoordigers van het **Noordras** vergelijkt met die van **het alpine-** of van het **mediterrane-**(middellandsche zee)**type,** ziet men terstond, hoe elk hunner thuishoort in een andere orde, ongeacht het feit, dat zij allen europiden zijn. Ter illustratie drukken wij hieronder eenige beeltenissen af, ontleend aan Prof. Eickstedt's werk over rassenkunde.

Bij beschouwing dezer 3 paren, zal het ieder treffen, niet alleen dat de gelaatsvorm zeer uiteenloopt, maar mis-

Noordras-type.

Alpine-type.

Mediterrane-type.

Eigen foto's

schien nog sterker, dat de gelaatsuitdrukking — spiegel van innerlijk leven — telkens een geheel anderen achtergrond verraadt. Met deze opmerking naderen wij de uiterst actueele vraag, of, behalve door lichamelijke bijzonderheden, het ras zich ook openbaart in de sferen van ziel en geest. Willen de tegenstanders der rassenidee desnoods nog wel toegeven, dat er in corporeel opzicht van ras gesproken kan worden, zoo spoedig het zieleleven erbij betrokken wordt en men aan een bepaald ras een eigen innerlijke levensstructuur en geesteshouding toeschrijft, is alle vriendelijkheid ten einde. De ziel, zoo vindt men, bewoont als een huurder het lichamelijke huis en is bij de enkelingen van onverschillig welk ras, overal en te allen tijde van dezelfde substantie.

Deze positie wordt voornamelijk ingenomen door hen, die voor hun denken in kerkelijke dogma's een richtsnoer bezitten. Het zieleleven heeft, volgens hen, een universeele gelijkheid, zoodat de eene waarheid voor allen gelden kan! Neemt men echter aan, dat een boer van het Noordrastype een geheel andere instelling op lot en wereld heeft, dan een orientalide akkerbouwer, dan zal eveneens zijn levensbeschouwing, zijn geloof, zijn laatste menschelijke zekerheid daarvan den invloed ondergaan.

Op dit terrein raakt de rassenleer het domein onzer diepste overtuigingen; immers, wanneer wij, die tot het Noordras behooren, zonder verkrachting van ons wezen, geen confessies of geloofsuitspraken kunnen opnemen, welke het merkteeken van vreemde rasgesteldheden dragen, wanneer wij onszelf te gronde richten, indien wij moreel — dus niet eens lichamelijk — ons laten bastaardiseeren door opvattingen en methoden van Joodsche orientaliden, dan hebben wij den heiligen plicht zulken elementen den toegang tot onze innerlijkheid te ontzeggen en voortaan onmogelijk te maken. Waarlijk, deze problemen reiken tot aan den grond der dingen!

Dit punt leidt ons naar den arbeid van den bovengenoemden Amerikaanschen schrijver Huntington. Hij wilde n.l. een kartographisch beeld hebben van de cultuurprestaties der Europeesche volkeren en liet dit samenstellen door 50 bevoegde beoordeelaars uit 15 landen, waaronder 25 Amerikanen. Het was hem o.a. te doen om de volgende grondeigenschappen: kracht van initiatief, vermogen om de natuur te beheerschen, zelfcontrôle, standaard van eer en moraal, rechtsbewustzijn, bekwaamheid door grootsche ondernemingen. Toen de Europeesche zônes, waaraan men de hoogste cultuuruitingen toekende, op de kaart waren aangegeven, bleek de grens ongeveer gedekt te worden door die van het Noordras!

Daarna registreerde Huntington, aan de hand van een 1e rangs encyclopaedie, de meest beteekenende persoonlijkheden in de Europeesche landen na het jaar 1600. Hij rekende hun aantal procentsgewijs om met betrekking tot de dichtheid der bevolking en kreeg toen de topcijfers wederom in de levensruimte van het Noordras. Men mag even glimlachen om zulk een Americanisme, maar aan den anderen kant heeft deze manier van onderzoek het voordeel, dat het verband tusschen cultuur, persoonlijkheid en ras er klaar door wordt gedemonstreerd.

In een volgend artikel hopen wij op dit, juist voor ons bijna weggeziekte volk zoo gewichtig probleem, nader in te gaan aan de hand der beide Duitsche grootmeesters op dit gebied: Günther en Clausz.

Geen gewezen tuchthuisboeven als advocaten en procureurs!

Op 20 en 23 Februari 1932 diende voor de arrondissements-rechtbank te Amsterdam de beruchte **Limmensche strafzaak.** Een Joodsch advocaat had (volgens de dagvaarding) te zamen met een Joodsch koopman ten nadeele van een winkelierster te Limmen zich eenige honderden guldens toegeëigend **(verduisterd, valschheid in geschrifte gepleegd en zich bovendien schuldig gemaakt aan heling van een lap goed).** Deze advocaat, de Jood Mr. DAVID LEONARD STAAL, werd overeenkomstig den eisch van het O.M. tot 1 jaar en zes maanden gevangenisstraf veroordeeld, zulks bij vonnis van 4 Maart 1932.

Bij arrest van het Gerechtshof te Amsterdam van 23 Juni 1932 werd dit vonnis vernietigd wat betreft de verduistering en heling, maar bevestigd wat betreft de valschheid in geschrifte: Mr. DAVID LEONARD STAAL verhuisde voor den tijd van anderhalf jaar naar de strafgevangenis aan den Amstelveenschen weg; drie maanden van zijn preventieve hechtenis werden afgetrokken. Daar zijn vrouw, Betsy Fresco, tandarts was, gingen de verdiensten toch door, maar het echtpaar moest het groote huis aan de Weesperzijde 28 verlaten; deze straatarme lompenjood had het klaar gespeeld dit huis te betrekken na een paar jaar Joodsche advocatuur!

Een volledige uiteenzetting dezer weerzinwekkende strafzaak, die gedeeltelijk met gesloten deuren werd behandeld, zou onze lezers niet interesseeren. In hoofdzaak kwam het hier op neer: Staal had een valsch taxatierapport gedicteerd aan zijn „gabber", den koopman om een perceel, dat *f* 8000 waard was een waarde van *f* 18.000 toe te dichten. Het zoo gewonnen geld had hij met zijn „gabber" gedeeld en had met dezen nog een pleizierreisje naar Keulen gemaakt. De bedrogen eigenares van het huis, de Limmensche winkelierster, was met de beide heeren nog een avond „uit" geweest; zij hadden met z'n drieën gedineerd en Staal had de vrouw getracteerd. De ontwarring van deze Joodsche viezigheden was voornamelijk te danken aan het recherchewerk van den voortreffelijken politieman, Inspecteur G. van Grootheest.

Natuurlijk trad als pleiter ook een Jood op (kol jizroeil gaweirim!) namelijk Mr. F. A. Kokosky, die een psychiatrisch onderzoek verzocht voor zijn cliënt. Maar daarop gingen rechtbank en hof niet in.

En ziehier nu de eeuwige schande voor de Amsterdamsche balie, ja voor de geheele rechtsbedeeling in Nederland: diezelfde Mr. DAVID LEONARD STAAL is al sedert jaren weer advocaat; kort na zijn ontslag uit de gevangenis is hij weer als advocaat èn **als procureur** toegelaten. Dagelijks wandelt hij deftig in bef en toga in het Paleis van Justitie rond. Daar wandelde hij ook in de uren, toen de nationaal-socialisten versmachtten in vunze gevangenisholen, óók toen de schoten knalden die enkelen dezer martelaren het leven namen!

Toch voelt David Leonard Staal nattigheid; in de telefoongids komt hij sinds de Meidagen niet meer voor; in den Gids voor de Rechterlijke Macht staat een oud adres. Ter griffie van de rechtbank staat hij echter ingeschreven aan de **Palestrinastraat no. 25** ten huize van zijn schoonfamilie: **A.O.F. Fresco's**

Kantoorbenoodigdheden en -inst. (Let op dit geheimzinnige -inst.). Geheime telefoonnummers zijn verboden. Maar onze Joodsche falsaris weet alweer raad. Men kan hem opbellen bij zijn „misjpoge", zijn familie, op 26874, het nummer van het FRESCO-zaakje!

Toen Staal nog student was, zat hij steeds in de examenkamer der universiteit om de examens af te luisteren. Als de examinandus een fout maakte, hief Staal zijn vuile jodenpooten in wanhoop omhoog of trok zijn jodenneus in verbijstering op. Als het antwoord goed was, lachte hij zoetsappig en knikte. De marxistische hoogleeraar Bonger was de eenige onder de professoren, die den moed had den joodschen student dit te verbieden: hij dreigde hem zelfs de faculteitskamer uit te gooien. En nu de ironie van het lot: de marxist Bonger (volbloed Ariër en als marxist verdwaasd, maar te goeder trouw) slikte aan den avond van den 14den Mei vergif uit angst voor „de Duitschers". De „vrome" Jood STAAL (meneer is nog fróóm ook!) verafschuwt zoo iets zondigs en wandelt in bef en toga rond!

In de Middeleeuwen was er een Latijnsch spreekwoord: **Judaeus Diabolo ipso diabolicior,** d.w.z. de Jood is duivelscher dan de Duivel zelf.

Weg met de Joodsche falsarissen in het gewaad van de dienaren des rechts! Geen gewezen tuchthuisboeven als advocaten en procureurs!

Ter controle voor ongeloovige lezers en autoriteiten:

De schanddaden van Staal zijn te vinden in de persverslagen van de Limmensche strafzaak: dagblad DE TELEGRAAF 20 Februari 1932 blz. 9, 5de kolom (avondblad) en 23 Februari 1932 blz. 2, eerste kolom (ochtendblad); 4 Maart 1932 blz. 2, 4de kolom (avondblad); 23 Juni 1932 blz. 2, 4de kolom (avondblad).

DE VRIJWILLIGE LANDSTORM.

„De Bijzondere Vrijwillige Landstorm bestaat niet meer. De herinnering aan deze waarlijk nationale „concentratie" zal echter in onze harten blijven voortleven, evenals de dankbaarheid jegens onzen grijzen generaal DUYMAER VAN TWIST, die dit monumentale bolwerk voor Kroon en Vaderland heeft opgericht."

Aldus „Het Landstormblad" in zijn laatstverschenen nummer, waarin deze monumentale schepping van het demo-liberalisme haar zwanenzang zingt. Met de opheffing van dezen Vrijwilligen Landstorm, op bevel van de bezettings-autoriteit, wordt eene droevige bladzijde onzer nationale geschiedenis van de laatste kwart eeuw voor goed toegeslagen. Een enkel woord ter nagedachtenis van deze merkwaardige instelling lijkt ons niet misplaatst.

Nederland weet zijn groote mannen niet voldoende te waardeeren. Zij kunnen het hier niet veel verder brengen dan tot erkenning in beperkten kring en wanneer in Nederland iemand maar even boven de middelmaat uitsteekt is die kring al bijzonder klein.

De groote krijgsman Duymaer van Twist heeft in elk geval erkenning gevonden bij de erkende politieke partijzuilen. Hij trad als simpel kapitein van de infanterie nu haast een menschenleeftijd geleden in de Tweede Kamer en hij behoorde tot de kleine groep van getrouwe tweederangsmenschen, die de werkelijk begaafde Dr. Abraham Kuyper als eene Gideonsbende om zich heen wist te verzamelen.

Onze kapitein wist het echter, tijdens zijne eindelooze loopbaan van Kamerlid en politieken propagandist, zonder zich in groote veldslagen te hebben kunnen onderscheiden, toch tot generaal-veldmaarschalk te brengen. Zoodat de politici, die hem aan steeds hoogere militaire waardigheid hielpen, op den duur wel verstomd gestaan zullen hebben over de militaire bekwaamheden van hun eigen creatuur.

Doch in den grooten kring van het Nederlandsche volk, althans buiten de pers die de volksmeening beweert te vertolken, werd er nog al eens gespot met de militaire promoties van den politiseerenden kapitein, en men heeft zich wel eens afgevraagd waar eigenlijk het leger was, dat de generaal tot grootheid en roem geleid had.

Er was hier echter geen sprake van een generaal zonder leger. Want het leger bestaat werkelijk. Het is de Bijzondere Vrijwillige Landstorm, die inderdaad door den generaal in het leven geroepen en in stand gehouden is.

De oorsprong dezer merkwaardige instelling voert ons terug naar de sombere Novemberdagen van 1918, toen het Duitsche leger, dat onverslagen buiten de landsgrenzen stond, door binnenlandschen nood en verraad der democratische partijen den aftocht moest blazen.

Nederland was toen waarschijnlijk nog iets meer dan thans door de geallieerde propaganda tegen Duitschland ingenomen. Doch bij den tragischen terugtocht van het overwonnen Duitsche leger, voelden de oprechte vaderlanders onder onze landgenooten toch als bij instinct, dat de vernedering en de daarop noodzakelijk volgende wanorde bij ons nabuurvolk onmogelijk zonder ongunstigen invloed op ons eigen land kon blijven.

Nederland heeft altijd prompt gereageerd op politieke bewegingen in het buitenland, speciaal in Duitschland. Onze politieke hervormingen van 1848 zijn tot stand gekomen onder den druk van parallel loopende verschijnselen in Duitschland en Oostenrijk; onze katholieke staatspartij was eene copie van het Duitsche Centrum; onze S.D.A.P. was een zusje van de Duitsche sociaaldemocratie.

Er is slechts èène treffende uitzondering. In 1933 reageerde Nederland niet op de groote gebeurtenis in Duitschland. Doch in 1918 reageerde Nederland nog prompt. De woelingen der Duitsche sociaal-democratie en andere linksche elementen om het Rijk van Bismarck ten val te brengen en de later zoo beruchte Weimar-Republiek te vestigen, werden in Nederland nog in dezelfde maand November gevolgd door de revolutiepoging van Troelstra.

De poging van Troelstra om de macht in handen te spelen van de S.D.A.P. en hier eene copie van het Weimar-regime te vestigen, heeft nog in dezelfde maand November een heftigen weerstand bij de kern van het Nederlandsche volk opgeroepen. En bij dezen weerstand hadden de katholieke staatspartij en de anti-revolutionairen, op dat oogenblik nog de minst democratische partijen, de leiding.

Eén der middelen om den greep naar de macht van democratische zijde te breken en eventueele herhalingen te onderdrukken was de Bijzondere Vrijwillige Landstorm.

De B.V.L. dankt zijn ontstaan aan den wil van het Nederlandsche volk om niet meegesleept te worden in den chaos, die Duitschland bedreigde, en om ons volk voor een Weimar-systeem te behoeden.

Dat deze geest bij de wording van den B.V.L. in November 1918 inderdaad voorzat, blijkt wel hieruit, dat vele Nederlanders, waaronder mij met name bekende geestverwanten, die spoedig in het Nederlandsche nationaal-socialisme eene rol zouden spelen, ijverig aan de oprichting hebben meegewerkt. **Want reeds in die dagen was hier in Nederland de nieuwe geestesstrooming aan het opkomen, die later evenwijdig zou blijken te loopen met het nationaal-socialisme van Duitschland.**

Spoedig zou echter blijken, dat deze voor ons behoud bedoelde instelling voor het omgekeerde doel gebruikt werd. De partijregeering van destijds ging zelf hier een Weimar-systeem vestigen en beroemde er zich zelfs op, dat zij een wedloop hield met de Duitsche

democratie en daarbij vóór bleef. Vooral de befaamde Volkenbonds-vergaderingen werden door onze even befaamde afgevaardigden, zooals Van Karnebeek en Nolens, benut om uit te bazuinen, dat Nederland als democratische heilstaat vóórop ging.

Deze taktiek zou onze partijregeering ook later toepassen. Was zij er in geslaagd het Weimar-systeem zonder de sociaal-democratie te vestigen, **zij kon na de omwenteling van 1933 zelf ook wel het nationaal-socialisme brengen als dat noodig was,** zoo heeft zij herhaalde malen verzekerd.

Doch het laatste heeft zij niet gedaan. Zij heeft wel trachten na te bootsen. Zoo heeft zij begrepen, dat er economische leiding van staatswege moest komen en dit hebben Jood Zwanenberg en minister Verschuur terdege in hun oor geknoopt. Die onbaatzuchtige varkensslachter en Tinus Jonas zijn er in geslaagd door „ordening" der veehouderij een kleinen kring schromelijk te verrijken en het arbeidende volk op schandelijke wijze te brandschatten.

De landstorm, die zich heeft laten gebruiken voor het tegengestelde doel als waarvoor de eerste geestdriftigen hem hadden opgericht, is steeds partij-instrument gebleven, in handen speciaal van de Christelijke partijen, die **hem hanteerden als een uit de openbare kas betaald propaganda-instituut,** dat in tijd van nood ook met de wapens tegen medeburgers zou kunnen optreden.

Hij was aanvankelijk een doorn in het oog van de S.D.A.P., die steeds tegen de subsidie gestemd heeft tot op het oogenblik dat het nationaal-socialisme in Duitschland aan de macht kwam. Toen werd er een stilzwijgend accoord tusschen de democratische partijen gesloten en werd de Landstorm het instrument van de erkende partij-zuilen, waaraan voortaan ook S.D.A.P.ers en Joden ijverig deelnamen.

Met de wapens tegen medeburgers is de Landstorm pas opgetreden tijdens den vijfdaagschen burgeroorlog, toen hij met andere eenheden van het verpolitiekte leger zich onderscheiden heeft bij de vervolging van de N.S.B. en van andere nationaal-gezinde Nederlanders.

Met de opheffing van den B.V.L., die zich nu nog wenscht uit te geven voor eene waarlijk „nationale concentratie", is dus een leelijk gezwel uit het lichaam onzer volksgemeenschap gesneden.

Maar daarmee zijn we nog niet verlost van alle nadeelige gevolgen, die dergelijke institutaire en kunstmatig gekweekte volksverdeeldheid na zich sleept.

De leiders schijnen namelijk op het standpunt te staan, dat **al is de instelling opgeheven, de geest toch blijft voortleven en dat ook zonder oefeningen de korpsgeest nog wel enkele jaren blijft voortbestaan, zoodat bij een gebeurlijken keer van het lot het oude partij-gezag weer over een orde-instrument beschikt.**

In het laatst verschenen nummer van hun orgaan waarschuwen zij tegen de kleingeloovigen, „die nu al bezig zijn al het oude over boord te gooien en die hals over kop in het duister van den nieuwen tijd willen springen".

En elders leveren zij het betoog, dat het oude gezagsapparaat, dat onder de corruptie en de terreur door tallooze goede Nederlanders niet meer als wettig erkend werd, nog altijd volkomen intact is, ook al wordt de vrije uitoefening van het gezag tijdelijk opgeschort door de bezetting.

Lieden met deze gevaarlijke mentaliteit, die nog wandelen in het licht der oude corruptie en schuw zijn voor de duisternis der wederopstanding, schijnen met Churchill nog altijd te hopen op het groote wonder. Doch intusschen doen zij den opgeheven B.V.L. toch nog voortbestaan als een gezelschap dat op echt Hollandsche wijze blijft kankeren.

Het is dus zaak de slachtoffers dezer verkeerde leiding stuk voor stuk te winnen voor het nieuwe Nederland dat komende is.

ARTEVELDE.

Voltreffers.....

(Nadruk verboden).

Doelende op het verlies van vrijheid en onafhankelijkheid, schrijft de Haagsche briefschrijver van de „Tijd": „Heel ons volk voelt zich één in 't gemeenschappelijk dragen van deze lasten."

Vandaar de Nederlandsche Unie van lastdragers . . .

De Vuurslag bepleit in de toekomst de instelling van een Standen-generaal.

Die hadden wij reeds in onzen „generaal van stand" Duymaer van Twist.

Joden Wilden Naar Engeland, aldus een hoofd in het Nat. Dagblad.

Wat moeten ze daar toch met al die wilde joden doen?

Krachtens een verordening van het Amerikaansche ministerie van Oorlog mogen blanke en zwarte recruten niet in dezelfde formatie dienen.

Blijkbaar zijn er onder de blanke recruten al zwartkijkers genoeg.

Volgens een D.N.B.-bericht hebben Engelsche vliegers bommen geworpen op een kerkhof te Dusseldorf.

Zij wenschten zeker bij voorbaat hun eigen graf te graven . . .

Berlijnsche bladen keeren zich naar aanleiding van de laatste bombardementen fel tegen Engeland, waar geestelijken van den kansel de uitroeiing van het Duitsche ras prediken.

Dit zijn dan ook bedenkelijke gevallen van Church-illness!

Blijkens de „Telegraaf" hebben eenige lieden de ruiten ingegooid van het „Unie" perceel op het Damrak.

Waar de Unie reeds bezig is zelf haar eigen glazen in te gooien, was dit noodelooze moeite.

De „Daily Mail" gispt den toestand in Londen in een artikel: Vier pond per week voor een Kamer.

Ons volk moest voor één Kamerzetel alleen al 5000 gulden per jaar opbrengen!

Volgens het Nat. Dagblad is een proef om door middel van electriciteit ritueel te slachten mislukt, omdat de stroomsterkte niet voldoende kon worden opgevoerd.

Ons advies is: zet de ritueele kwellers bij een volgende proef op een electrischen stoel, dan kunnen zij zelf die stroomsterkte eerst uitprobeeren.

„Ook de mannen, die aan het roer staan, heb ik gemist," schrijft de „R.K. Bediende".

Wij niet; wij zijn blij dat wij ze kwijt zijn . . .

Het is altijd weer gebleken, dat de middenstand de ruggegraat der maatschappij is, lezen wij in „de Misthoorn".

Vandaar dat onze maatschappij de laatste jaren aan een zware ruggemergontsteking leed!

Volgens een A.N.P.-bericht wordt in deskundige kringen in Engeland steeds openlijk geredetwist over het inflatiegevaar.

Over het invasie-gevaar zijn zij het allen roerend eens!

Goede curiositeiten zijn zeldzaam, klaagt een verzamelaar.

Inderdaad, wij zoeken reeds zeer lang tevergeefs naar een Nederlandschen arbeider met een Unie-speldje.

RACHITIS.

Het zwaar geschminkte wicht heet Joy,
en, wand'lend met haar hondje Toy,
ontmoet zij John. „Zeg, sorry, boy,
„ik kan niet met je tea-en.
„Met Freddy's car, je kent hem wel,
„dat over-powered race-model,
„maken we een trip met 't heele stel.
„Wij starten tegen drieën.

„Geen dinner-party! Een week-end
„naar „Sunny Home", een reuze tent.
„Daar speelt Sam Blackwell's nigger-band;
„ de crooner is Bob Glarming.
„De service is er up to date,
„de show allright, zooals je weet,
„de whisky-cocktails steeds first rate,
„de dancing really charming.

„Ons team doet aan de bridge-drive mee.
„Wees jij mijn partner John, O.K.?
„[illegible] links mee
„want er zijn fijne links man.
„En kijk niet down John, om die tea!
„I am só sorry, awfully!
„Aanstaande Woensdag? Let me see...
„allright — en schaf weer drinks an."

Zoo spreekt en leeft in dezen tijd
de jongeren-lamlendigheid,
die aan een soort rachitis lijdt:
verweekte hersendeelen!
Die jeugd vaart in der oudren zog,
en overtreft zelfs dezen nog!
Maar allen noemen ze zich toch:
de intellectueelen!

Wat is er nuttigs aan dit kaf,
dat fuiven kan bij 't open graf
van wat het voorgeslacht ons gaf:
een wereldrijk voor sterken?
Dit geld-plebs onzer maatschappij
streeft, in een dwaze hoovaardij,
als parasiet den Jood voorbij,
te slap voor strijd en werken!

Al wat zij leerden in de klas:
hoe het Noordzee- piratenras
ook immer onze vijand was
en ons heeft neergesmeten;
en hoe die Britsche roovermacht,
steeds overal naar goud op jacht,
het Boerenvolk heeft afgeslacht...
dat alles is vergeten!!

De Brit, verwaand en geblaseerd,
die slechts op andrer werken teert,
heeft zoo een volk geïmponeerd,
dat [illegible] van Joodschen geest is.
En nog wordt, zelfs [illegible]
het Britsche leugengif verspreid;
hoewel de schoft met bommen smijt
en toont hoezeer hij beest is!

Geef óns den geest van de Jordaan!
En ook zijn taal! En leer weer staan!
Want werkersrecht eischt vrije baan,
op akkers, in fabrieken!
Hoog 't vrije Volk van Nederland,
in sociaal en volksch verband!
En 't kruipend volksverraad aan kant
der groep van Engelsch-zieken!

ONZE UITGAVEN.

Toezending ALLEEN na ontvangst van het bedrag op onze girorekening.

PROTOCOLLEN VAN DE WIJZEN VAN SION. Nederlandsche vertaling van Jan Stoutenburg. Inleiding van Dr P. Molenbroek. Het Joodsche plan tot verovering der wereldheerschappij. **In herdruk.**

LUTHER OVER DE JODEN. **Uitverkocht.**

2000 JAAR BEDROG. Een hoon voor alle niet-Joden. Marcus Eli Ravage doet „onthullingen". Prijs 20 cent.

DIE ARME JODEN. De uitnemend gedocumenteerde brochure van Dr. P. Molenbroek. In groot formaat 32 pag. Prijs 25 cent.

JUDA'S HEILIG BOONTJE? Open brief aan Mr. G. A. BOON, oud-lid van de Tweede Kamer, door T. O. Eky, 22 pagina's. Prijs 15 cent.

PLAKZEGELS in 3 verschillende teksten. Per 100 stuks 25 cent.

WIE IS DE SCHULD VAN DEZEN OORLOG? Onze vouwbrieven. Prijs 5 cent.

Welke druk van „DE TEEKENEN DES TIJDS" door Prof. Bolland is in Sept. 1940 verschenen?

De gewaardeerde opmerking van een lezer van den MISTHOORN, dat hij een exemplaar van den derden druk van bovengenoemd werk bezit, uitgegeven te Leiden door A. H. Adriani, 1921, heeft tot hernieuwd onderzoek in een archief geleid. Daaruit blijkt, dat in een advertentie in het Handelsblad van 10 Dec. 1921 de vierde druk werd aangekondigd.

Als bizonderheid kunnen we daar nog bij vermelden, dat deze vierde druk zonder voorkennis van Prof. Bolland verschenen is, aangezien hij bezig was met een naschrift, dat in den vierden druk had moeten opgenomen worden. Zijn dood heeft het voor hem dan onmogelijk gemaakt dit naschrift te voltooien. Iedere druk heeft vermoedelijk uit duizend of minder exemplaren bestaan.

De tegenwoordige is derhalve de vijfde, nu fotografisch gereproduceerde druk. Geen der beide garanten voor de uitgave heeft het echter noodig gevonden dit eens te onderzoeken.

H.

Dit is de oorlog van de leugen

Het eind zal Juda eeuwig heugen.

De Vrijmetselarij en het Politiek-Katholicisme

Aan de practijk getoetst.

Wat de Redactie van „De Misthoorn" in het nummer van 19 October schreef over het bondgenootschap van Vrijmetselaars en Jezuieten, zal door vele **ziende** katholieken, die al jaren lang tegen dien verderflijken jezuietischen invloed in organisme en wezen van de Kerk strijden, met volkomen instemming zijn gelezen. Ook ik, die als levend katholiek reeds meer dan tien jaar strijd tegen de jezuietische verpolitieking van onzen godsdienst, stel er prijs op, hier ter plaatse met nadruk te getuigen, dat de voorstelling van zaken, als door „de Misthoorn" gegeven, volkomen juist is, terwijl dit hoegenaamd niets met anti-papisme behoeft te maken te hebben. Wie de jezuietische politiek in onze Kerk eerlijk brandmerkt, bewijst onzen godsdienst een weldaad en helpt ook àl te goedertrouwe menschen ontwaken tot die nuttige nuchterheid, die elk goed Nederlander en ook elk godsdienstig mensch siert.

Het wordt hoog tijd dat dit Jezuietisme en de den godsdienst vernielende **Vaticaan-politiek, die maar al te identiek zijn geworden, eindelijk eens uitgeschakeld en onmogelijk worden gemaakt, met alle doeltreffende middelen die maar ter beschikking zijn. Het is werkelijk niet uit niets, maar uit een lang, lang weten, uit een verschrikkelijk geteisterd vuur, uit diepe schaamte en heilige verbittering, wanneer een jong-katholiek zich nog niet lang geleden o.m. aldus kon uiten:**

„Altijd dat gezaag van die paters [Jezuieten,
dat doorzichtig gezaag van die [pientere pieten —
ach, Heilige Vader, hef ze toch op,
die orde zaagt alles ter wereld kapot.

Natuurlijk, ze hebben wel altijd [vreeslijk gesloofd,
àlles was in hun handen, ze deeën hun [best —
maar ze hebben alleen in zichzelf [geloofd,
niet in God of Ignatius — en dàt wierd [de pest".

Ik moge dit slechts aanhalen als een klein **psychologisch** bewijs, dat juist onder geloofsovertuigde katholieken al jaren lang een groeiend verzet heerscht tegen het alles verpolitiekend en vernielend Jezuietisme. Iedereen die open oogen heeft en slechts een weinig ingelicht is, weet dat het politiek-katholicisme in groot formaat het eigenlijkst verpersoonlijkt is in het Jezuietisme, en dat ditzelfde Jezuietisme den toon aangeeft in de Vaticaansche politiek. Ik heb dit zelf meer dan twee jaar in Rome met ergernis van nabij gadegeslagen, terwijl men naar geen enkel redelijk bezwaar wilde luisteren.

Het was ook niemand minder dan de Jezuiet, Pater Muckermann, die in Rome vanuit een eigen persbureautje in Vaticaanstad tot den laatsten dag de katholieke Oostenrijksche dagbladen van intense leugens omtrent Duitschland voorzag (in 1937).

Dat echter allerlei goed-meenende, maar volkomen naïeve katholieken ons nu niet meer aankomen met zoogenaamde „**correcties**", **wanneer hier of daar eens** ronduit in het openbaar het Jezuietisme en de Vrijmetselarij in één adem genoemd worden. Wie dan blind **wil** zijn, dat hij blind **blijve.** Maar wanneer het politiek-katholicisme hier te lande openlijk hand- en spandiensten vraagt en aanneemt van de kennelijke vrijmetselaarshand eener Unie, heeft het geen zin meer dergelijke schijnheilige opmerkingen te maken. Het beteekent tenslotte niets lompers en aanmatigenders dan: doe uw oogen dicht, zie niets en zeg niets.

Dat het politiek-katholicisme echter maar al te graag, wanneer het politiek „voordeel" oplevert, samenwerkt en zelfs samensméédt met de vrijmetselaars, is wel het beschamendst bewezen met de schunnige manier waarop het Vaticaan destijds de „Action Française" verboden heeft. In alle welingelichte kringen weet men toch dat zoowel de Fransche Republiek als de Jezuieten reeds jaren lang aasden op deze veroordeeling (die Pius X destijds pertinent weigerde te teekenen). En eerst de vrijmetselaar Briand speelde het klaar dit gedaan te krijgen, toen de zedenpolitie in Parijs bij een noodlottige nachtelijke orgie ook een kardinaal aantrof, waarop Briand het Vaticaan eenvoudig voor de keuze stelde: òf publicatie van deze schandaal-kluif in de geheele Fransche pers, òf de „Action Française" eindelijk veroordeelen. Waarop het jezuietisch verpolitiekte Vaticaan zich haastte dit laatste te kiezen en binnen veertien dagen als een donderslag voltrok, waarmee ook hier alweer het „doel" de middelen bleek „geheiligd" te hebben.

Het wordt wel hoog tijd, dat al dit soort practijken voorgoed tot het verleden gaat behooren. Want als er menschen zijn die het geloof in de Kerk kapot maken, dan zijn het niet degenen die jarenlang deze afschuwwekkende politiek brandmerken, maar zij die deze gemeene en vuile politiek voeren, in zedelijke en geestelijke corruptie.

Ik heb de katholieke Kerk lief als de schatbewaarster van een waarheid, die ik in zichzelf heilig acht en rein en edel, en die verre verheven is boven den politieken modder waarin een geld- en machtzuchtige geestelijkheid haar ook hier te lande verstikt, thans hand in hand met de vrijmetselarij eener Unie, het katholieke volksdeel aldus thans ergerlijk misbruikend (voor bovendien volkomen vergeefs geworden doeleinden), het katholieke volksdeel aldus blind en opzettelijk in het komende en geboren wordende tot een **onderwereld** verdoemend.

Hiertegen kunnen de oprechte katholieken zelf niet openlijk genoeg en niet vrijmoedig genoeg gewaarschuwd worden!

ERNEST MICHEL,
Malden bij Nijmegen.

Jodendienaars in actie.

Het „Protestantsch Hulpcomité voor uitgewekenen om ras of geloof" gevestigd te Amsterdam, Galerij 14, bij het Oosteinde, zendt nog steeds zijn bedelbrieven met bijgevoegde antwoordkaarten rond.

Onderteekenaars van de brieven zijn Prof. Mr. V. H. Rutgers, Mr. J. C. Baak en H. P. Doodeheefver. De laatste is penningmeester en ontvangt dus de duiten.

Gedurende de eerste zes maanden van 1940 werd aan ondersteuning ongeveer f 55.000.— uitbetaald, de kas is daarmee bijna leeg en men doet een beroep op naastenliefde en barmhartigheid.

Terwijl de bommen, betaald voor en door de rasgenooten dezer „arme" uitgewekenen, hier bijna dagelijks slachtoffers maken, gaat dit gebedel nog verder. Het wordt tijd dat er een eind aan komt. „Zijn ze gek!" schrijft ons een verontwaardigde lezeres. Neen, Mevrouw, zij zijn niet gek. Het Nederlandsche Volk, dàt, zittende met zijn ruïnes te Rotterdam, Den Helder en elders, dit toelaat, dat Volk schijnt wel gek.

REBECCA IN ZAKEN

door **GERHARD BARTELS.**

Ze was een echt lekker apedoessie, de kleine Rebecca, dat moest iedereen toegeven. Een lollig Jodenlarfje, zooals de buurt glimlachend bewonderde. Een stevig klein vrouwtje met zùlke groote amandeloogen en guitig krulhaar. En omdat het Jodenkind brutaal was en van étaleeren wist voordat er wat te étaleeren wàs, waren vele dwazen geneigd den zwaren krullebol boven de vlaskoppen uit onze straat te stellen.

Dat ging zoo door tot Rebbetje een jaar of zeven was — en toen oud en wijs genoeg bleek om kleine jongetjes mee te nemen in het trapportaal. Waarna die kleine jongetjes soms op heel rare gewoonten werden betrapt, die ze van het Palestijnsche lollepotje hadden geleerd.

Nadien was de kleine Rebecca eenige jaren minder populair bij de niet-Joodsche vaders en moeders. Ze heeft zelfs met haar hoofd in verband geloopen, omdat een giftige pa haar eens bij de krullen uit het portaal had gezet — van [illegible]

Vandaar de bijnaam, dien zij op de lagere school droeg: „Netekop". Want de jeugd, die de dingen soms helder weet te zien, vond in het verband een gereede aanleiding om een bekend feit aan een naam te helpen.

Er had zich ondertusschen in zooverre een ontwikkeling voorgedaan, dat Rebecca nu geen knaapjes meer meenam, maar zichzelf door jongelui mee liet tronen „naar het park". In deze periode kwam voor het eerst de kinderpolitie eraan te pas, maar echt furore maakte deze dochter Sions pas op de H.B.S., omdat daar al gauw bekend werd, dat Rebécca nogaleens „vergat" een zeker kleedingstuk met een Franschen naam aan te trekken. Het studeeren van Rebbetje kostte een wankelmoedigen leeraar zijn betrekking en zijn huiselijk geluk en iedereen was woedend op den Snooden Verleider van dat Arme Kind...

Wat zou — ik vraag het me in gemoede af — van de letterkunde-club „Braga" zijn terecht gekomen, als de lieve leerlinge Rebecca er niet een flink stuk van haar nachten in haar H.B.S.-jaren aan had opgeofferd? En mag men haar, die zoo uit het diepst van haar gemoed kon voordragen uit de zondige verzen van Jacob Israël de Haan, euvel duiden, dat zij in deze moeilijke jaren (waarin immers vèèl van de jeugd wordt gevergd) steun zocht en vond bij wat edel druivennat?

Was zij niet kostelijk „tipsy", waar ordinaire christen-meiden gewoon maar „bezòpen" waren.

Is het dan wonder, dat zij weldra niet meer met stomme H.B.S.-ers, maar met echte heeren-studenten werd gezien?

Haar glorie-dag kwam, toen zij in een allegorischen optocht meereed op den mooisten praalwagen als — lach niet — De Nederlandsche Máágd... Dien avond was zelfs zij niet tipsy meer, maar gewòòn stomdronken, zoo zat als een kanon om zoo te zeggen.

Zelfs de burgemeester kwam eraan te pas en een stadsreporter heeft er een bom duiten aan verdiend, want hij slaagde erin om Zijn Edelachtbare „vast te leggen" met Rebecca's beenen als een ambtsketen om zijn hals. Een negatief, meneertje, om te zoenen...

Maar het leukste was, dat de lieve meid zoodra zij daar de lucht van kreeg, den fotograaf ging opzoeken in zijn donkere kamer. Of de man duizelig werd door een tekort aan frissche lucht of door iets anders, was nooit vast te stellen, maar wèl dat ook hier een jongedame zegevierend uit den strijd kwam: mèt het negatief.

Zoodat ik maar zeggen wil dat het een oorzaak had, dat Bekkie nooit last zou hebben van de politie — integendeel. Toen zij dan ook eenigen tijd later een „leeskabinet" opende op een kronkelenden burgwal, was er niet het minste bezwaar tegen haar met veel kennis van zaken uitgezochte boekerij.

Merkwaardigerwijze kwamen er alleen maar heeren en nog wonderlijker was, dat sommigen er een halve dagreis voor over hadden om Bekkies boekjes te komen kijken.

Geen van haar schoolvriendinnen werd als werkende vrouw als „Mevrouw" aangesproken, maar Rebecca wèl. Zij droeg nu erg exotische japonnen, die een vreemdsoortig artiest speciaal voor haar ontwierp en batikte. In haar salon stonden rare lampen die weinig licht gaven en meubelen die niet in de eerste plaats tot zitten, maar meer tot liggen noodden.

In die jaren verwisselde Rebecca nogal eens van vriend-compagnon-beschermer. Eerst was er een mannetje uit de Levant, die (naar men zei) de vakkennis had meegebracht. Toen zij hem geheel had uitgebeend, ruilde zij hem in voor een Amerikaanschen neger, zoo zwart als haar schoenen. Deze kachelkleurige jongeling legde het loodje voor een zeer bejaarden Russischen generaal of iets van dien aard, een man die heel mooi en weemoedig zingen kon als hij van wodka droomde, maar die op de goeie gedachte kwam om na een hartaanval van Rebecca's tapijt te verdwijnen.

Van al deze goede lieden leerde Rebecca veel. En daar zij een beschaafde vrouw was, die haar licht niet onder de [illegible] te houden, was zij niet te hoogmoedig om haar verworven kennis in intiemen kring ten bate van de lijdende menschheid aan te wenden.

Met dien verstande, dat de menschheid door haar lijdender werd dan ooit en de baten meer in het bijzonder aan haarzelf ten goede kwamen.

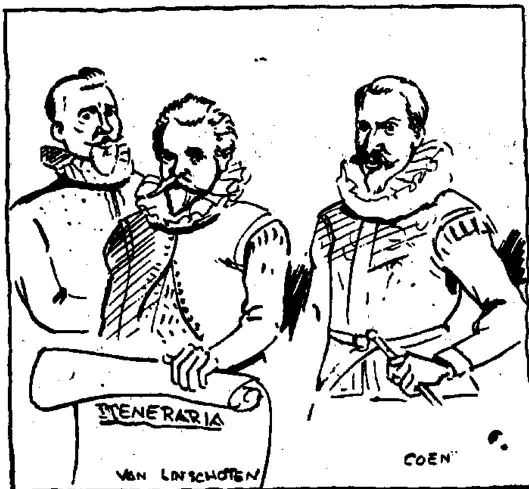
Maar zegt de Bijbel, dat is de gansche Heilige Schrift, het niet ook reeds: de geest is goed, maar het vleesch, beste vrienden, het vleesch... dat is iets anders.

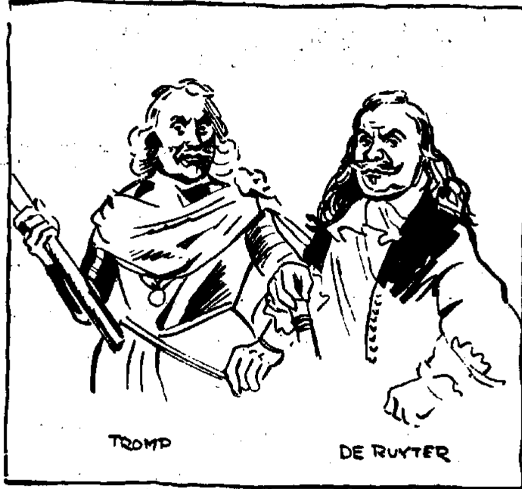
En wat boek zou daaromtrent beter geïnformeerd kunnen zijn, waar het zich immers bijzonderlijk met de problemen bezighoudt, die Rebecca's voorgeslacht betreffen. Denken we slechts aan Lot en zijn lieve dochters.

Zoodat ik maar zeggen wil, dat Rebecca's aard uitvoerig gedocumenteerd is met oeroude bescheiden en zij zich dus terecht op een oeroude traditie mag beroepen.

Maar dit terzijde. Er is n.l. een tijd van komen en er is een tijd van gaan. En zoo was het ook hier. Rebecca kwam in het Leeskabinet en zij ging er weer uit ook.

Zij was nu al een paar jaartjes ouder en dat zegt voor mevrouwen uit Palestijnsche paradijzen heel wat. Daarom liet Rebecca haar haren blondeeren en ging zich oefenen in een speciaal soort begrijpend-moederlijken glimlach, die tevens geestig-onzedelijk was (zie de

Nederlands heldendom wordt verloochend door de slapheid van een geslacht, welks woordvoerder Jonkheer Groeninx van Z(w)oelen is.

prent, die daarvan iets tracht weer te geven).

Met deze haren en dezen glimlach, een paar stemmige japonnen en een piano opende zij een gesloten-huis tegenover de Zeevaartschool en niet al te ver van de M.T.S.

De heele boel werd door een echten binnenhuis-architect (met een baard en een pilow broek) ingericht tot een dol knusse gelegenheid voor fuifjes. Het was verrassend hoeveel nichtjes mevrouw daarbij toevallig juist te logeeren had.

En nu komt er iets pijnlijks.

Iets verduveld nààrs. Want om het maar meteen rechtuit te zeggen: mevrouw Rebecca beangstigde zich geducht en is naar IJmuiden heen gevlucht.

Toen de aftocht daar niet lukte is zij weer teruggekomen — maar zij heeft de nichtjes geen liedjes meer laten zingen bij de oude Fransche piano.

En daarmede is een mooi, intiem stukje cultuurleven waarschijnlijk wel voorgoed verloren gegaan.

Want wie moet nù 's morgens de lodderige koppen van Frits, Karel en Willem van een kaarsrechte scheiding voorzien, als zij na het Zaterdag-avond feestje (met zang, muziek en een dansje!) in den grauwen Zondagmorgen naar huis toe moeten en de nichtjes nog heel erg on-damesachtig liggen te ronken?

Wie zal den handdoek met ijswater op zoo onnavolgbaar elegante wijze hanteeren als juist Tante Rebecca?

Ik zei het al: hier is iets onherstelbaar verwoest.

Waar moet nu onze jeugd de portie ontucht leeren, waar een jongen-met-een-pa-met-centen nu eenmaal recht op heeft?

Het zijn immers alleen de Prikkelbeenen en de IJzeren Heinen die tegen een „eervol" ziektetje opzien?

Wat kan ons een gezonde jeugd schelen? Geen snars immers. En wat een gezond volk? Daar hebben wij lak aan: het geld moet rollen — naar òns toe... Zoo denken de Rebecca's en de Racheltjes.

Maar het is, zooals ik U al zei: de barbaren denken daar anders over. Die begrijpen niks van cultuur en beschaafde verstrooiing. Die willen, godbetert, alle jongens zoo maar in de Hitler-Jugend stoppen en de meisjes in de B.D.M.

Wat is daar nou voor gijn aan? Daar kun je niks aan verdienen. De kinderen worden gezond en sterk. Zij leeren discipline en doorzetten, maar dat is dan ook alles. Zij gaan de vrije natuur in, in plaats van binnenshuis te vrijen. Dat is geen toestand: daar verdient een Jehude geen rooie cent aan en geen Rebecca wordt er vet van. Daarom màg zooiets eenvoudig niet hier gebeuren, begrijpt u. Dat kàn niet, melieve mensch. De kinderen zouden opgroeien zonder god of gebod voor galg en rad. Cultuurloos, meneer, cultuurloos!

Daarom wou ik u alleen maar zeggen: als u voor een belangrijke beslissing staat, denk dan eens aan Rebecca, denk dan eens aan de toekomst van onze jeugd.

Nietwaar?

En — tusschen haakjes — zij is een van die echte goeie uweetwel, ik ben te fijngevoelig om het woord uit te spreken, maar u begrijpt me wel en... ze werkt òòk met „de lijst" voor eh, voor eh — onze vrijheid...

Wij volgen den rechten weg.

Waar wij den rechten weg naar boven volgen, dat is de principieel nationaal-socialistische, heeft ons blad zich vele vrienden verworven, maar ook talrijke vijanden gekweekt. Deze laatsten noemen ons „on-Nederlandsch", een woord dat stamt uit het haat-propaganda-archief van den Heer Arnold Meijer en dat gebruikt wordt in plaats van „landverrader", dat de heeren niet meer durven uitspreken of neerschrijven.

De laster van deze lieden deert ons niet, want:

Wij zijn als 't galjoen, dat de zeeën [bevaart
door stormen van leugen en laster.
Maar de koers blijft rechtuit en de [kalmte bewaard
en wij grijpen het stuurrad steeds [vaster!

In werkelijkheid staan wij mede aan de spits naast allen die strijden voor een vrij en onafhankelijk Nederlandsch Volk binnen de wordende Groot-Germaansche gemeenschap. Maar wij weten, dat ons Volk die vrijheid en onafhankelijkheid alleen dan zal terugkrijgen, wanneer het zich nationaal-socialistisch organiseert en dat houdt in, dat de toekomstige leiding zal moeten staan op den vasten grondslag van volksche idee en rassenleer.

De arbeidersvijandige nieuwlichters, die de liberale tronies achter de grijnzende maskers van hun halfheid trachten te verbergen, worden door ons evenzeer doorzien als frontleiders, die slechts pionnen zijn van de zwartste reactie. Deze, alle werkelijke eenheid tegenwerkende en saboteerende lieden, zijn het, die ons aller vrijheid en onafhankelijkheid in gevaar brengen. Want beter nog dan wij doorziet hen de bezettende overheid.

Wat geen ras is op deze wereld, is kaf.

Adolf Hitler.

De Boerenstand: de kern van het Volk.

De positie van den boer in het Derde Rijk.

Vol trots toonde hij ons zijn land, waar de middagzon haar stralen over heen goot. Zoo ver als het oog reikte, heerschte bedrijvigheid: boerenarbeiders, vrouwen en jongens bonden het koren in bundels en vormden het tot schoven. Hoog afgeladen karren reden af en aan naar de schuren, en voor ons stonden roerloos de millioenen stengels, een symool niet alleen van een gezonden boerenstand, doch tevens van de Duitsche onafhankelijkheid.

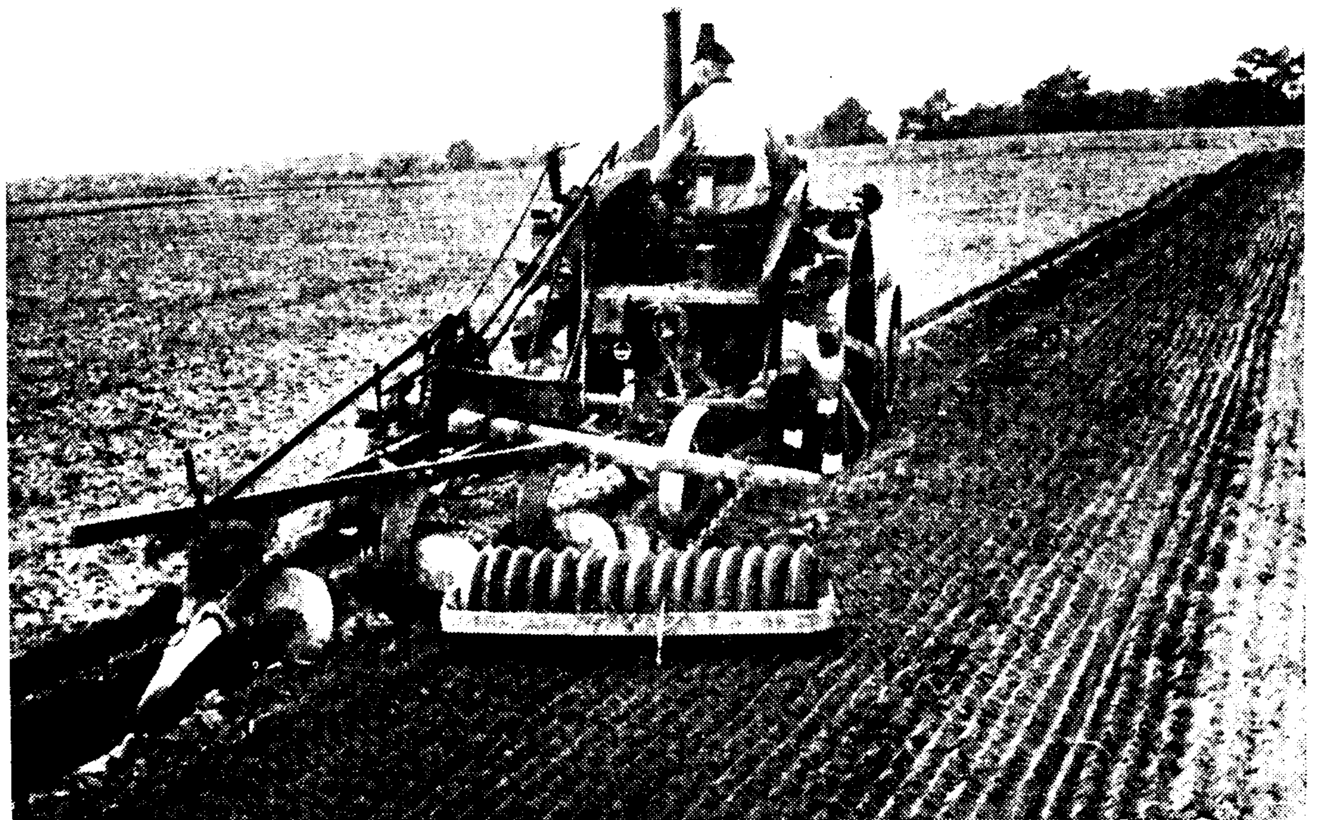
Sedert 1933 heeft men in Duitschland zeer veel gedaan voor den boerenstand. Vòòr dien tijd — den tijd van den economischen chaos dus — toonden de toenmalige regeeringsinstanties op geenerlei wijze eenig begrip voor de nooden van den boerenstand, met het noodlottige gevolg dan ook, dat deze Volksgroep ieder jaar dichter bij den afgrond kwam, en er ongetwijfeld ingestort zou zijn, als Hitler niet op het allerlaatste oogenblik krachtig had ingegrepen. De Duitsche boeren zijn hun Führer dankbaar; een ieder die de laatste jaren boeren in Duitschland sprak, weet dit. En voor die dankbaarheid is alle reden.

De Duitsche boerenleider Walther Darré organiseerde alle Duitsche boeren in den z.g. Reichsnährstand. In de Rijkserfhofstede-wet, dateerend van 1 October 1933, lezen we onder meer: „De Rijksregeering wil den boerenstand in stand houden, als de bloedbron van het Duitsche Volk. Ook zullen de boerenbezittingen beschermd worden tegen drukkende lasten, en tegen verdeeling bij erfenis, zoodat ze steeds erfgoed der familie zullen blijven, en in het bezit zullen zijn van vrije boeren". Dank zij onder meer de practische uitvoering van deze Rijkserfhofstedewet werd de boerenstand beschermd tegen een dreigenden ondergang.

Vooral in de laatste jaren heeft men zich in Duitschland toegelegd op het vormen van voorraden van diè producten, die onontbeerlijk zijn, en thans plukt men van deze methode de vruchten. Een kundige prijspolitiek heeft tengevolge gehad, dat de totale opbrengst van 1932/1933 tot 1938/1939 van 6 millioen R.M. tot 11 millioen R.M. steeg. In 1928 werd in Duitschland slechts 64% van de behoefte aan levensmiddelen door eigen producten gedekt, terwijl dit percentage het vorig jaar 84 bedroeg. Voor het kleine gedeelte, dat nog aangevoerd moet worden, bevindt Duitschland zich in een oneindig veel betere positie dan Engeland. In verband met de goede oogstresultaten van dit jaar behoeft Duitschland zich voor den komenden tijd volstrekt geen zorgen te maken. Ondanks de slechte weersomstandigheden, luiden de rapporten, die over den oogst in de verschillende deelen van het Duitsche Rijk binnenkomen onverdeeld gunstig. Verder noemen we als tegenwerkende factoren onder meer het feit, dat gedeelten langs de grenzen, die voor landbouwdoeleinden werden gebruikt, voor de Weermacht moesten worden ontruimd. Al deze belemmerende omstandigheden in aanmerking nemende, is een graanoogst van 24,60 millioen ton buitengewoon goed te noemen. Hij ligt slechts 2% beneden het oogstpeil, dat in de jaren '34-'38 werd bereikt. Doch de oogsten van de nieuwe gebieden Dantzig, West Pruisen en het Wartheland, waarvan de opbrengst op een minimum van 3,5 millioen ton wordt geschat, zijn dan nog niet meegerekend. De aardappelenoogst zal ongeveer 60 millioen ton groot zijn, hetgeen beteekent, dat de productie 5 millioen ton grooter is dan in het vorige jaar. Ook de oogst van suikerbieten is dit jaar (meer dan 20 millioen ton) grooter dan die in '39 (plm. 18,7 mil.t.).

Gedurende den wereldoorlog was de toestand geheel anders, daar Duitsch- [illegible] 1/4 van zijn voedingsmiddelen in moest [illegible] Duitschland dezen oorlog (14-18) inging zat het practisch geheel zonder voorraden ja, zelfs zonder concrete plannen, om in allerijl voorraden te gaan vormen. Eindelijk, in het jaar '17-'18 kwamen de verantwoordelijke regeerders van Duitschland er achter, dat er iets niet klopte, en ging men plannen voor bevoorrading uitwerken... toen het te làát was... Duitschland was toen volkomen hulpeloos, te meer waar zijn tegenstanders een wel-overwogen blokkade doorvoerden, waardoor Duitschland zich op een gegeven oogenblik zag afgesneden van die enkele landen, waarvan het nog voedingsmiddelen doorgestuurd kreeg. De gevolgen van de kortzichtigheid van de toenmalige regeering waren ontzettend: honderdduizenden Duitschers stierven den hongerdood. Thans dacht Engeland wederòm zulk een gemakkelijk spelletje te kunnen spelen. Het heeft zich echter vergist. Darré heeft onmiddellijk na het aan 't bewind komen van Hitler het dreigend gevaar onder oogen gezien. Zijn landbouwpolitiek leidde er onder andere toe, dat de landbouwoppervlakte van suikerbieten en raapzaad, die in de laatste 50 jaar vòòr '33 van 133.000 tot 5100 h.a. (!) verminderd was, in 1938 weer tot 62.000 h.a. was gestegen, terwijl men dezen herfst, dank zij de ingrijpende reorganisaties, de beschikking hoopt te hebben over 200.000 h.a.!

In Engeland, het land, dat dacht ook dezen oorlog door middel van [illegible] blokkade rustig te kunnen winnen, [illegible] minder rooskleurig voor. De volkomen miskenning van den boerenstand aldaar, en de waanzinnige landbouwpolitiek hebben er toe geleid, dat de positie van Engeland momenteel van agrarisch standpunt bezien, vrij hopeloos is. In

Onder zeer gunstige voorwaarden kunnen de boeren in Duitschland zich de modernste landbouwmachines aanschaffen. Foto Orbis

vredestijd voerde het maar liefst IEDEREN DAG goederen ter waarde van ongeveer 1 mil. pond sterling in. Graan, vleesch en zuivelproducten moeten in groote hoeveelheden uit Australië en Nieuw Zeeland — een afstand van meer dan 11.000 mijl — komen. De dichtstbijzijnde bron is Canada, op een afstand van 3000 mijl. En hierbij moet dan in aanmerking worden genomen, dat men evenmin van het Duitsche luchtwapen als van de Duitsche zeemacht kan zeggen, dat zij die transporten rustig hun gangetje laten gaan...

Met Engelands graanreserve is het eveneens treurig gesteld. Volgens officieele vóór-oorlogsche schattingen zou deze reserve voldoende zijn voor drie maanden. Engeland is derhalve genoodzaakt voortdurend o.a. graan in te voeren, iets, dat onder de huidige omstandigheden, op z'n zachtst gesproken, minder àangenaam is.

Wanneer het heele gezin meewerkt, mag de kleine niet alleen thuis blijven. Foto Orbis

In den huidigen oorlog zijn de rollen radicaal omgekeerd. Engeland dacht Duitschland op zijn knieën te kunnen krijgen, doch het wordt steeds duidelijker, dat niet Duitschland, doch Engeland onder meer aan een blokkade ten onder zal gaan. Duitschland heeft de harde les, die het in de jaren van '14 tot '18 kreeg, niet vergeten. De Duitsche boer heeft, daarbij geholpen door de diverse vrouwen- en jeugdorganisaties een kostelijken oogst binnengehaald, die mèèr zegt dan duizend blokkade-„dreigementen" van Churchill, een oogst, die de voedselvoorziening, en daarmede de agrarische onafhankelijkheid van Duitschland waarborgt.

EEN EEUWIGE STRIJD.

Het bewustzijn van een Germaansche eenheid, dat thans doorbreekt in geheel Noord en Midden-Europa, is geen vrucht van de ontwikkeling, waarvan het heden het eindpunt vormt. Dat bewustzijn is van alle tijden, zij het dat het bijwijlen eeuwenlang werd overwoekerd door dat oude verschijnsel, dat de schaduwzijde der Germaansche volkerenhistorie vormt en dat bij den naijverigen Romein bekend stond als „odium sui", de onderlinge haat der Germanen.

Maar ook altijd weer, als in onderlingen strijd en versplintering de laatste en diepste Germaansche levenswaarden worden bedreigd en de Germaansche rasziel wordt belaagd, rijst boven verval en verdeeldheid, machtig en onweerstaanbaar, het bewustzijn omhoog, dat op die fatale grens der dingen, die aan het leven zin geven, de eenheid sterker is dan de verdeeldheid.

In onze dagen beleven wij weer zulk een bewustwording der Germaansche wereld. Ook de tijd, die nu achter ons ligt, werd gekenmerkt door een verval van de laatste Germaansche levenswaarheden. De twijfel, gehuld in de bedriegelijke verkleeding van de rede, knaagde aan den wortel van den Germaanschen levensboom. De wereldesch, die voor den Germaan het zinnebeeld is van de eenige aanvaardbare wereldorde, droeg dor loof in zijn takken en groene twijgen schrompelden weg aleer zij tot wasdom waren gekomen. Het uur der Germaansche tragiek scheen te hebben geslagen.

Maar toen geschiedde het wonder. Een innerlijke ontroering, in een grootsche ziel door machtig-bittere ervaring gewekt, en waarvan de wortels boven en buiten elk menschelijk begrip liggen, doortrilde de Germaansche wereld. Nieuwe levenssappen stroomden omhoog door den ouden stam. De Germaansche levensboom richtte zich weer op. Zijn takken en twijgen, die in wanhoop en vertwijfeling naar de aarde waren gebogen, als verbeidden zij het onafwendbare einde, waartoe alles, wat in den greep van het aardsche komt, is gedoemd, keerden zich weer naar het licht, naar den hemel, naar dat eeuwige, dat de bestemming is van ons ras.

Zoo geschiedde in onze dagen.

Maar zoo is ook geschied in een vroeger tijd, toen dezelfde duistere machten, die altijd het Germaansche ras naar het leven stonden, met het vurige gif van den twijfel, dat wij als de rede gekend hebben, in een anderen vorm, de levenssappen van den Germaanschen wereldesch poogden te vertroebelen. Toen was het de Godsdienst van den Hebreeër, die de zekerheid van het oude Germaansche geloof en van de overgeleverde rasbewuste zedewetten aantastte en tot wankelen bracht.

Die nieuwe leer was de wraak van het laat-keizerlijke Rome, dat zich in ontaarding en verbastering niet meer kon staande houden en dat slechts één bitter verlangen kende: zijn voornaamste belagers — de Germanen, de gentiles der barbaren, mee te slepen in denzelfden afgrond van levensontkenning en dood, waarnaar het zelf afgleed. Het was een even vurige wraak als de in hun eigen strikken verwarde verdedigers van het democratische, kapitalistische stelsel thans gezworen hebben tegen de Germaansche vernieuwing. Evenals nu waren ook toen hun aanvallen bovenal gericht tegen het Germaansche Europa. Evenals het Germaansche ras thans de spankracht blijkt te bezitten om de meest geduchte wapenen van het democratisch kapitalisme, zijn techniek en zijn economie, uit de hand van den tegenstander te wringen, te vervolmaken en er mede te zegevieren, zoo slaagde het Germaansche ras er ook toen in den aanval te pareeren en tot den tegenaanval over te gaan.

Het Romeinsche Christendom zag en ervoer aan den lijve, dat het sterkste wapen van Rome — de Romeinsche Rijkswil — op dat beslissende uur der Europeesche geschiedenis werd gekruist met den eigen Rijkswil der Germanen.

Die Germaansche Rijkswil, die in de duisternis van de kerstening der 6de en 7de eeuw eerst een lichtpunt is en dan tot een vlam en tot een laaiend vuur wordt, is de naar buiten zichtbare, historisch vatbare verschijningsvorm van dat niet in woorden of beelden weer te geven bewustzijn der Germaansche eenheid, dat niet in het verstand, maar in hart en ziel van den Germaanschen mensch wortelt.

Bij het moeizaam streven van de Germaansche volkeren naar eenheid boven verdeeldheid heeft die toen geboren Germaansche Rijkswil, die ten Noorden van de Alpen den Germaanschen Keizer op het schild hief in verweer tegen den Romeinschen Paus, daarom dezelfde volkeren de handen ineen doet slaan om zich, met de middelen der moderne techniek en economie, te verweren tegen kapitalisme en democratie. De strijd tusschen Paus en Keizer wordt thans voortgezet onder andere namen, maar door dezelfde tegenstanders. Die tegenstanders zijn aan de eene zijde de machten van aarde en duisternis en aan den anderen kant de krachten van het licht en de zon. Beiden worstelen om denzelfden inzet: de Germaansche ziel.

DE ZUIVERE BRON.....

Elk ras heeft, in den oertijd, de streek opgezocht, die voor zijn aard en aanleg als woonplaats het meest geschikt was en gelegenheid bood, tot ontwikkeling van zijn eigenschappen.

Elke landstreek vormt de menschen, die uit haar voortkomen. Zij geeft hun gestalte, gezichtsvorm, huidkleur, geesteshouding, karakter, kortom een geheel eigen aard en wezen.

Het bloed, dat de bouwstoffen voor het lichaam opneemt, verwerkt en afzet, is ook de drager van de aan het ras gebonden eigenschappen en deze onuitputtelijke krachtbron zorgt voor eeuwige vernieuwing, volgens de Goddelijke natuurwetten der erfelijkheid.

Volken en rassen zijn eeuwige gedachten Gods en het heilige erfgoed, dat ieder met het bloed zijner voorouders meekrijgt, is niet alleen de drager van het Goddelijke mysterie, dat leven heet, maar ook van den drang naar vooruitgang en volmaking; het bergt in zich de in de ras-ziel verankerde scheppingskracht, die grootheid en aard van de cultuur bepaalt.

En cultuur is stijl. Elke landstreek krijgt, door het volk dat haar gezicht draagt, dien dadelijk in het oog vallenden aard-gebonden stijl.

Onder alle Germaansche stammen hebben degene, die onze lage landen bewonen, het oude bloed het zuiverst bewaard. Niettegenstaande de ontzettende invasie van Joodsche vreemdelingen in ons land, die plaats kon hebben, omdat ons Volk hartelijk-gastvrij is; en niettegenstaande de Jood hier volkomen vrijheid kreeg om zich naar zijn parasieten-aard uit te leven, wat mogelijk was door de aangeboren argeloosheid van ons Volk; niettegenstaande de barre verjoodsching dus bleef toch het, aan het edele bloed gebonden, meerderheidsgevoel tegenover den Jood bijna onaangetast bestaan. Waar de volksche aard het zuiverst bewaard bleef, op het platteland, is dit meerderheidsgevoel het sterkst; dit deel van ons Volk ziet steeds met minachting neer op den Jood, welke plaats deze ook in onze samenleving moge veroverd hebben. Daar behoort nader contact met deze Aziaten tot de groote zeldzaamheden en was en is een huwelijk of buitenechtelijke gemeenschap met deze vreemdelingen onmogelijk!

Dat laatste bleef voorbehouden aan enkelingen uit een losgeslagen burgerdom en een gedegenereerden adel, die zoozeer waren vervreemd van eigen aard, dat zij zich bij dat volkje voegden en meedansten om het gouden kalf, òm het gouden kalf.

Het beste deel van ons volk is onbetwistbaar anti-semietisch in zijn voelen. Kent gij de bevolking van het platteland lezer? Waart gij ooit temidden van onze boeren, b.v. in West-Friesland?

Daar begint de dag 's morgens om 4 uur. Dan komen de arbeiders en kloppen op het raam den baas wakker. Boer en boerin staan op, het inwonend personeel, knecht en meid, wordt gewekt en de dag begint met de verzorging en het melken van het vee.

De emmers en het overige vaatwerk zijn blinkend rein. Want de boerin spaart geen water, zeep en moeite. Haar woning is zoo „schoon", dat men van de vloer zou kunnen eten. Maar het reinhouden van het vaatwerk, dat dient voor melk en zuivelbereiding, laat zij aan niemand anders over, dat doet zij zelf!

Terwijl haar man, met „het volk" (in deze benaming ligt niets denigreerends lezer, want de boer gaat met zijn „volk" om als [illegible] ken is, maakt de boerin stapels boterhammen en koffie klaar, die straks in den grooten kring, met de arbeiders, genuttigd zullen worden. Daarna gaat zij naar het bij-huis of de „boet", waar gekaasd wordt. Zij brengt de melk op temperatuur, voegt stremsel en kleursel bij en dan volgt het gemeenschappelijk ontbijt.

De boer gaat daarna, met zijn volk, het land in, aan den arbeid. De vrouw gaat aan de kaastobbe en behandelt haar product met de grootste zorgvuldigheid.

Met een uur tusschenpoos, van 12 tot 1, voor warm eten, gaat de arbeid op de hoeve door tot 's avonds 6-7 uur. De boerin heeft na den middag tijd om haar „opknappersgoed" aan te trekken en zit dan, met de meid, bij een kopje thee, kleeren te verstellen of nieuwe te maken. Of te breien — want als haar handen niet steeds bezig waren, zou zij zichzelf beschuldigen van plichtsverzaking.

Vrijdags gaat de boer met zijn stapel kaas naar de markt. En als hij 's middags terugkomt, vraagt zijn vrouw: „Hoe was het?" Hij antwoordt: „De hoogste markt" en dan zegt zij slechts: „Mooi."

Dat is alles, want zij zijn niet zeer woordenrijk, onze plattelanders. Maar in dat „mooi" ligt alle gerechtvaardigde en zelfbewuste trots op haar werk. Haar zorg en haar zin voor reinheid bereidden een product, dat den hoogsten prijs heeft opgebracht. En met nog meer arbeidsdrift zal zij spoelen en boenen, tot het gerei blinkt in grootste zuiverheid.

's Avonds, na den arbeid, zit het echtpaar vaak op de bank achter het huis. En als de natuur dan zoo mooi en rustig en stil is en een begin van dauw opkomt boven de slooten, staat hij soms plotseling op en zegt: „Kom vrouw, we gaan even het land in." Daar was hij den heelen dag, maar nu gaat hij met haar. En hij wijst haar vol trotsch geluk, hoe prachtig de haver het doet en hoe goed de bieten staan. En zij ziet geen spoortje onkruid op de akkers, want hij houdt zijn bouwland even rein als zij haar huis en haar vaatwerk.

Zij gaan door het weiland terug en ook daar is geen stekel-distel of brandnetel te vinden. Hij brengt haar bij een der koeien, die rustig ligt te herkauwen en niet opstaat bij hun nadering. Een zachte aanraking van zijn klomp brengt het beest op de been. „Kijk, moeder," zegt hij, „die wordt goed voor de tentoonstelling." Hij is trotsch op dit prachtbeest, want hij houdt melkstaten bij van zijn stamboekvee, dat hij op zijn bedrijf [illegible] hoogst bereikbare naar gezondheid, uiterlijken vorm, en productie aan melkvet en vleesch.

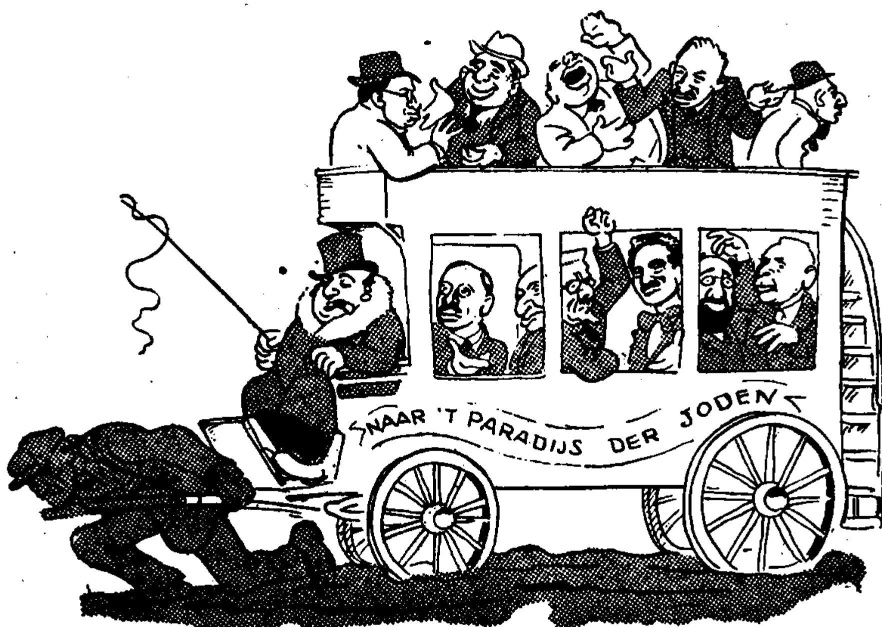
En dan staat zoo'n boerenechtpaar, hand in hand soms, minutenlang stil en kijkt rond over zijn prachtig bezit. Zij spreken niet veel en zij weten niet wat knielen is. Maar uit hun harten stijgt een dankgebed op tot den Schepper, die zoo rijken zegen gaf op hun harden arbeid.

Deze dragers van de beste eigenschappen, die eens dit Volk groot maakten, en in welker midden de Jood altijd slechts een geringgeschatte vreemdeling zal zijn, hebben, door het leveren van frisch bloed, kunnen verhinderen, dat ons Volk te gronde ging. Zij vormen de eeuwige bron van onze Volkskracht — en als dank daarvoor heeft het verrotte systeem der Joodsche democratie hen beloond met uitbuiting, achteruitzetting en verachting. Zij zullen in het komende nationaal-socialistische Nederland de meest gewaardeerde bevolkingsgroep zijn; en zij zullen de beste en edelste dragers der nieuwe wereldbeschouwing leveren. Want zij worden als nationaal-socialisten geboren, omdat deze ideologie de zuiverste uiting is van den Germaanschen geest en omdat deze geest bij hen het zuiverst bewaard bleef.

HET LIED VAN LEVIE

6

Hij treft ook politieke Joden,
die, aan het ghetto pas ontvloden,
door de verdwaasde emancipatie,
werden tot „leiders" van de natie.
Die 't marktgeschreeuw, dat bij het ras,
als kunst sinds eeuwen erflijk was,
toepassen op vergaderingen,
bij 't naar-de-gunst-der-kiezers-dingen,
en zoo de werkers kunnen vangen,
die, dom en eerlijk, hun belangen
aan deze Joden toevertrouwen,
die dan al spoedig villa's bouwen;
steeds zorgend voor de eigen kassa;
op kosten van de gojim-massa!

Leden van Kamer, Raad en Staten....

Leden van Kamer, Raad en Staten,
vooral veel sociaal-democraten,
treft Levie, allen weldoorvoede,
gezeten Joden van den bloede.
Hij ziet er Mendels, de Miranda,
zij praten vochtig, met de handen;
en de Polakken, Henri, Eetje,
echt jiddisch riekend, niet zoo'n beetje.

En Boekman, die zoo graag in rok is;
voorts de la Bella, Wolf en Stokvis,
en Wijnkoop, Sluyzer, al de velen,
die steeds als baten braaf verdeelen,
bijeengegraaid aan alle kanten,
van Arbeiderspartij en kranten.

Ook andere politieke Joden
ziet Levie er; die de geboden
der Protocollen steeds vervullen,
de menschen met hun mist omhullen,
zoodat zij d'eigen aard verzaken
en 't spoor der vadren bijster raken.

die de geboden der Protocollen steeds vervullen...

Hij ziet er Vos; de Zeergeleerde,
die de avonturen liquideerde
eens grooten staatsmans, door uit Londen,
die stad der goed-verborgen zonden,
(maar waar men stevig moet betalen)
diens vijftien mille terug te halen.
En dan De Hartogh, die wat vies is,
omdat hij — nou ja — net als Ries is.

Voorts 't puikje der ontwapenaren:
Van Embden, die, om de gevaren
voor 't Joodsche streven te verjagen,
graag Nederland er aan zou wagen.

die de avonturen liquideerde eens grooten staatsmans....

(Wordt vervolgd).

Het onderwijs in handen der politieke partijen ....een wapen **tegen** Neerlands jeugd.

Men mag wel zeggen, dat het slagveld van den politieken partijstrijd sedert 1878 werd beheerscht door een alleronsmakelijkst geval, gemeenlijk met den „schoolstrijd" aangeduid. Eerst bracht de grondwetswijziging in 1848 de zoogenaamde vrijheid van het bijzonder onderwijs. Daarna wist de wet van 1857 wederom het onderscheid tusschen openbaar en bijzonder onderwijs te onderstrepen. En het valt niet te ontkennen — gelijk het dan ook niet ontkend wordt — dat de wet van 1878 het „heilige" vuur weer aanwakkerde en de onbaatzuchtige ijveraars voor het bijzonder onderwijs op het plan riep. Steeds meer argumenten werden aangesleept en onder den druk van de politiekelingen werd de wet van 1889 bevochten, die den geldelijken steun van het Rijk in dien zin regelde, dat erkenning van rechtsgelijkheid der bijzondere school met de openbare lagere school werd verkregen.

Intusschen woedt de politieke strijd voort: nog steeds is het „bijzonder" onderwijs de inzet; of duidelijker uitgedrukt de „dubbeltjes"!

Na lange worsteling wordt in 1917 de zege behaald! In een parlementaire formule uitgedrukt heette deze: „de volkomen gelijkstelling van openbaar en bijzonder onderwijs".

In werkelijkheid gebeurde natuurlijk — als regel zonder uitzondering — héél iets anders en wel de bevoorrechting van het bijzonder onderwijs boven het openbare.

Het resultaat van dezen godsdienststrijd — want in wezen is de zoogenaamde schoolstrijd nimmer iets anders geweest — spiegelde zich al spoedig af in de volgende verhoudingen:

1924. Bijzondere lagere scholen 3428 met 561618 leerlingen;
Openbare lagere scholen 3808 met 527585 leerlingen.

Nu werd deze „overwinning" van het bijzonder belang over het algemeen belang niet zonder schending van andere Nederlandsche belangen bevochten. Dáárvoor staat de strijdmethode van de democratie voldoende borg. Wat immers gebeurde?

De „linksche" Praathof-partijen zeiden tot de „rechtsche": Wij willen U wel helpen aan uw bijzonder onderwijs, maar vóór wat hóórt wat!

Geef ons, linkschen het „algemeen" kiesrecht (hetwelk gij niet wenscht), dan krijgt gij, rechtschen, van ons het „bijzonder" onderwijs! (iets wat wij liever niet zien!).

En zoo kreeg democratisch Nederland in plaats van slechts **een** ongewenschte zaak er **twee!**

Het is opvallend, dat het **belang van het kind** noch basis der besprekingen was noch daarmede rekening werd gehouden bij het politiek gekonkel, zij het dan, dat de rechtsche partijen onder voorwendsel van het zieleheil hunner kinderen nog een schijn van belangstelling fingeerden.

De democratie speelde in 1917 op bedenkelijke wijze de rol van Sinterklaas: algemeen kiesrecht en bijzonder onderwijs! Voor ieder wat!

Intusschen zitten wij met deze volksondermijnende verschijnselen leelijk in onze maag. Zij dienen ten spoedigste te worden opgeruimd, beter vandaag dan morgen.

Hoe veel erger echter wreekten zich de „heilzame" gevolgen van dit verkregen „cultureele goed" aan den lijve van onze jeugd! Het woord van Goethe: Die schlechtsten Früchte sind es nicht, woran die Wespen nagen! gold ook hier.

Het onderwijzend personeel entte alras de politieke smetstof in woord en geschrift, in levenshouding (of beter gezegd: door gebrek aan levenshouding) op het Kind van Nederland in.

Het Nederlandsche kind werd betrokken in het politiek gekonkel en daardoor diep in de kern aangetast!

Verdeeldheid in plaats van ongedwongen **kameraadschap, haat** in plaats van **kinderlijke en onbezorgde vroolijkheid!**

Van alle kanten was er een hausse in „belangstelling voor het Nederlandsche Kind"! Na den strijd: de zegeningen en de vrucht!

Rooden en zwarten, heiligen en godsverachters, joden, vrijmetselaars, allen stortten zich op het Nederlandsche Kind, dat nog heden ten dage onder de **grondwettelijke holle frase:** „Het Onderwijs is een voorwerp van de aanhoudende zorg der Regeering!" zijn e e n i g e bescherming vindt!

Deze leuze, een van de vele, die de democratie heeft en huldigt, luistert evenals de vele andere, naar den roepnaam „leugen!"

Dit is de droeve waarheid van den in het **„vrije Nederland"** historisch gegroeiden toestand van het **Nederlandsche Lager Onderwijs!**

In een ander artikel zullen wij onzen [illegible] een omstandig verhalen van een evenzeer historisch gegroeid g e v a l op onderwijsgebied, dat zijns gelijken niet kent en waarvan het eerste bedrijf zich afspeelde op de Rijks-Hoogere Burgerschool te Leeuwarden, het tweede bedrijf in rechtzaal van rechtbank en Hof en waarvan de slotapotheose zal worden opgevoerd in **Nationaal-Socialistisch Nederland!**

„O Kind van Nederland! Ook Gij wordt
dra bevrijd
En zult mèt ons vereend, als pand uit
trouwe ouderhanden
Verlossing vinden uit die knechtschap,
diep vermaledijd,
Die wij voorgoed verbannen uit deze
Lage Landen!"

Woord en wederwoord.

De Drieëenheid heeft zich in haar blaadje van 12 Oct. j.l. uitgelaten over de Joden in Nederland en volgens hen bestaat er in Nederland geen Jodenvraagstuk, omdat de Joden hier nooit een positie ingenomen hebben, waaraan men aanstoot zou kunnen nemen. Bovendien is anti-semitisme lijnrecht in strijd met onze Christelijke opvatting van verdraagzaamheid, zeggen de heeren L. Einthoven, J. Linthorst Homan en J. E. de Quay. De lezer moge ons vergeven, wanneer wij in het voorgaande de benaming „drieëenheid" gebruikten, die wij steeds aanwenden als wij spreken van de samenwerkende geheime machten: Jodendom, Vrijmetselarij en Jezuietisme, in hun strijd tegen de komende nieuwe orde. Zij vloeide ons uit de pen, terwijl wij bedoelden te spreken van het „driemanschap", dat weliswaar dezelfde bedoelingen heeft, maar nu eenmaal onder een andere benaming optreedt.

Het driemanschap heeft dus blijkbaar nooit gehoord van Barmat, Holzmann, Wreszinsky, Mannheimer, Van Nierop, Abrahams, Unilever, Bijenkorf, de Van Zwanenbergs, de De Miranda's enz. enz. Wij zouden tientallen Joodsche zwendelaars kunnen noemen, die hier hun „bedrijf" hebben uitgeoefend.

Dat de Joden, nog zeer kort geleden, hier een overheerschenden invloed hadden bij de pers en in de linksche politieke partijen, dat alles weet de ~~drieëenheid, pardon~~: het driemanschap, blijkbaar niet.

De heeren, die blijkbaar ook niet beseffen, dat wij niet meer staan op de grens van twee werelden, maar **reeds lang** midden in de nieuwe, laten ons klanken uit het verleden hooren, daarmee bewijzende hoezeer zij zelf een anachronisme vormen.

Hoe klonk dat verleden?

Wij halen de Leidsche Courant van 26 Juli 1938 aan:

„Voor honden en paarden, niet voor menschen."

...in „De Maasbode" van j.l. Zaterdag, die, naar aanleiding van, in meerdere landen, tegen de Joden genomen maatregelen, schrijft:

„Er mogen onder de Joden elementen zijn, die zich door verkeerde practijken, door woeker etc. zonder veel inspanning rijkdom verworven hebben — er zijn ook niet-Joden, die dit klaarspelen — maar vaak is de oorzaak van Joodsche predominatie te zoeken in de groote energie, die zij ontwikkelden en die dikwijls beschamend was voor anderen."

De „Maasbode"-redacteur merkt dan verder op, dat het noodig is hierop te wijzen:

„wijl onder zich noemende Christenen, behept met nazi-sympathieën, zelfs in landen, welke tot nu toe van anti-semietische smetten vrij zijn gebleven, meer en meer een anti-Joodsche geest openbaart, welke als onchristelijk dient te worden afgewezen."...

„...Als wij ervan doordrongen zijn, dat de rassentheorie van het moderne heidendom kan gelden voor honden en paarden, niet voor menschen — dat ook de Jood een mensch is met een onsterfelijke ziel, bestemd voor den hemel, dat ook de Jood is onze mede-mensch, onze evennaaste, dan zullen wij ver verwijderd blijven staan van het anti-semitisme!"...

Zoo klonk het verleden. En wie deze klanken nu herhaalt, behoort tot de zwartste reactie en is in het heden onbruikbaar op grond van achterlijkheid.

MANS GENOEG...

Het liberale en, nog voor zeer kort, jiddische Amsterdamsche „Alg. Handelsblad" heeft het in zijn nummer van 14 Oct. j.l. over „Monopolisten" en zegt, aan het adres van nationaal-socialisten, die het leidersbeginsel aanhangen, dat dezen blijk geven van een totale onderschatting van de vele geschoolde denkende krachten in ons volk, die waarlijk mans genoeg zijn om zonder leiding het ingewikkelde vraagstuk aan te pakken, van wat het algemeen belang van ons volk waarlijk vergt.

Wij kennen de „captains of industry", in wier dienst het liberale blad staat. Ook deze klanken uit een lang vervlogen verleden bewijzen slechts de achterlijkheid van de Handelsbladredactie. Het nationaal-socialisme komt, mijnheeren, en dat is een beweging die voor de arbeiders vecht. Uw liberale bourgeoisie heeft indertijd het feodalisme verdrongen en daarna hebt gij, in de plaats van die ridders, de werkende massa uitgebuit! Het democratische socialisme, dat een reactie was op Uw slavendrijvers-methoden, hebt gij kunnen ontmannen met hulp van Uw Joodsche vrienden. Het nationale socialisme, dat er reeds is mijnheeren, zal recht, vrijheid, arbeid en brood aan alle werkers brengen en hun de positie geven, die gij inneemt, maar die hun toekomt, n.l. die van eerste burgers in den staat. Wij kennen U, Uw methoden, Uw wapens en Uw handlangers. En als gij eenig werkelijkheidsbesef hadt, zoudt gij zwijgen. Uw tijd is voorbij en onherroepelijk.

MEYER DOCET.

Volgens „Ons Noorden" zeide de Heer Arnold Meijer op een vergadering, dat hij geen Jodenvervolging wil uit een humaan oogpunt. In de vrije beroepen wil hij evenredige vertegenwoordiging van de Joden evenals in de wereld van de kunst.

Evenmin als de Heer Meijer willen wij Jodenvervolging — maar deze numerus-clausus-ideeën van den Heer Meijer zijn klinkklare nonsens en toonen de absolute afwezigheid van werkelijkheidsbesef, ook bij den Heer Meyer, aan.

Europa wordt gereorganiseerd en gereinigd door het **Germaansche** Duitsche Volk en dit heeft Nederland bezet, dat ook door een **Germaansch** Volk wordt bewoond — de draagwijdte daarvan ontgaat Meijer. Met hoevele Joodsche onderwijzers, leeraren, professoren, advocaten, doktoren en „kunstenaars" wil Meijer ons in 's hemelsnaam ook in de toekomst opschepen?

En dat beklaagt zich erover, dat het niet genoeg vertrouwen bij de bezettende overheid geniet!

ROMA DOCET.

Een dagblad heeft zijn verwondering uitgesproken over de oppositie tegen het leidersbeginsel bij de Katholieken, omdat immers de kerk zelf hiërarchisch, dus volgens het autoritaire beginsel, is opgebouwd. En, wat haar betreft, heeft men wel nooit durven beweren, dat „een leider geen voldoende waarborg biedt"...

De Leidsche Courant zegt daarvan, dat het „autoritaire beginsel" in de kerk heel iets anders is, omdat het moet worden bezien in het licht van BOVENNATUURLIJKE waarheden. Christus heeft het ingesteld en wie het, in de kerk, aanvaardt, volbrengt Zijn wil.

Nu stellen deze zelfde heeren het meestal bijna zoo voor, alsof iemand, die het leidersbeginsel voor de volksgemeenschap aanvaardt, **tegen den** wil van Christus zou handelen. Er is weliswaar geen tekst bij de hand om deze aanduidingen te staven, maar het werd en wordt gesuggereerd.

Het is iets zonderlings met deze dingen. Alles wat het nationaal-socialisme op maatschappelijk-sociaal gebied wil verwezenlijken, hebben wij al lang in ons programma, zeggen de Katholieken steeds. En dan verwijzen ze naar een of andere encycliek. Roma docet! De autoritaire leider zendt zijn program de Katholieke wereld rond. Maar het werkende volk wacht steeds tevergeefs op de verwezenlijking der schoonste plannen. Zoodat wij ertoe gekomen zijn de voorkeur te geven aan een Germaanschen leider uit het eigen ras, die zijn program ook uitvoert.

De rasgemeenschap moet zijn als gezuiverd graan. „De Misthoorn" wil zijn de wanmolen, die het kaf wegslingert.

Liquidatie van de vermogens van de ontbonden vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties.

Met ingang van heden is door mij aangesteld tot liquidateur voor de **Prov. Groningen,**

Mr. U. P. OKKEN,

advocaat en procureur te Groningen, Heereweg 22a.

Voor alle aangelegenheden, bovengenoemde afdeelingen betreffende, wende men zich tot den liquidateur voornoemd.

De Algemeene liquidateur,
Mr. JOAN MULLER.
's-Gravenhage, 17 October 1940.

Liquidatie van de vermogens van de ontbonden vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties.

De liquidateur van de vermogens der vrijmetselaarsloges met neven- en onderorganisaties voor de **Provincie Groningen,** maakt bekend, dat een ieder, die iets te vorderen heeft van of verschuldigd is aan bovengenoemde loges, zijn vordering(en) moet indienen bij of zijn verplichtingen moet voldoen aan den liquidateur **uiterlijk Zaterdag 9 November 1940.**

De liquidateur voornoemd:
Mr. U. P. OKKEN,
Advocaat en Procureur.
Heereweg 22 a.
Groningen, 17 October 1940.

Liquidatie van de vermogens van de ontbonden vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties.

Met ingang van heden is door mij aangesteld tot liquidateur voor de **Provincie Drenthe,**

Mr. H. J. MEYERINGH,

advocaat en procureur te Assen, Stationsstraat 20.

Voor alle aangelegenheden, bovengenoemde afdeelingen in de Provincie Drenthe betreffende, wende men zich tot den liquidateur voornoemd.

De Algemeene liquidateur,
Mr. JOAN MULLER.
's-Gravenhage, 18 October 1940.

Liquidatie van de vermogens van de ontbonden vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties.

De liquidateur van de vermogens der vrijmetselaarsloges met neven- en onderorganisaties voor de **Provincie Drenthe** maakt bekend, dat een ieder, die iets te vorderen heeft van of verschuldigd is aan bovengenoemde loges, zijn vordering(en) moet indienen bij of zijn verplichtingen moet voldoen aan den liquidateur uiterlijk 25 November 1940.

De liquidateur voornoemd:
Mr. H. J. MEYERINGH,
advocaat en procureur.
Stationsstraat 20.
Assen, 18 October 1940.

WIE HELPT KAMERAAD,
door terreur in moeilijke omstandigheden, aan werk? Is vlot verkooper en organisator, algemeen ontwikkeld, Duitsche taal machtig. Brieven letter P. N. B. Bureau van dit blad

Aanbevolen Café's en Restaurants.

DEN HAAG.

HIER MOET UW NAAM STAAN!

De Arische Zakenman

adverteert

in

De Misthoorn.

Oplaag 20.000 exemplaren.